

Київський національний університет культури і мистецтв
Наукова бібліотека
Кафедра видавничої справи і мережових видань

Борись в ім'я честі

Збірка патріотичної поезії

Київ
2014

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4УКР)6-5
Б 825

Укладач О. Скаченко
Дизайн О. Ситник
Відповідальний за випуск Ю. Горбань

Б 825 Борись в ім'я честі : зб. патріот. поезії / Київ нац. ун-т культури
і мистецтв, Наук. б-ка, Каф. вид. справи і мереж. вид. – К., 2014. – 54 с.

Збірка містить вибрані поезії про Україну, війну на Сході, АТО. До збірки увійшли вірші як видатних українських поетів: В. Баранова, В. Криценка, М. Ткача, О. Олеся, Б. Олійника, В. Сосюри, В. Симоненка, В. Стуса, так і молодого покоління майстрів Слова: Я. Бурмістр, Б. Гуменюка, А. Дмитрук, Ю. Калашника, Н. Ковтун, Н. Мазур, М. Мушинського, В. Невідомської, С. Олександрової, О. Світлого, Т. Семенченко, А. Скіфа, Д. Славича, С. Холодної, В. Чоботаря.

Видання присвячене борцям за свободу України.

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4УКР)6-5

Зміст

Від укладача.....	4
Розділ 1. Моя Батьківщина - Україна.....	5
Розділ 2. Борітеся - поборете.....	19
Розділ 3. Україна - не Росія.....	30
Розділ 4. Повертайтеся живими додому.....	36
Розділ 5. Ніхто не забутий.....	41
Додатки.....	52

Від укладача

Україна у вогні. Нині – це тяжка і болюча реальність.

Кожен по-своєму будує своє теперішнє та майбутнє. Хтось спостерігає, співчуває, допомагає, хтось творить. Але всі – борються за свою країну та свободу.

Поезія та пісня завжди надихали українців на боротьбу та здійснення мрій.

Збірка «Борись в ім'я честі» – це спроба співробітників бібліотеки та студентства Київського національного університету культури і мистецтв внести свій внесок у боротьбу за єдність України. Видання присвячене справжнім воїнам-героям, які показали характер та готовність відстоювати свою гідність, творити майбутнє для себе та своїх дітей.

Збірка складається із п'яти частин, що містять вибрані поезії про Україну, воєнні події на Сході в зоні АТО, патріотизм. До збірки увійшли вірші як видатних українських поетів: Віктора Баранова, Вадима Крищенка, Миколи Ткача, Олександра Олеся, Бориса Олійника, Володимира Сосюри, Василя Симоненка, Василя Стуса, так і молодого покоління майстрів Слова: Яни Бурмістр, Бориса Гуменюка, Анастасії Дмитрук, Ю. Калашник, Наталії Ковтун, Наталії Мазур, Миколи Мушинського, Вікторії Невідомської, Світлани Олександрової, Олексі Світлого, Т. Семенченко, Андрія Скіфа, Дмитра Слави́ча, Світлани Холодної, Володимира Чоботаря, розміщених на сайті Клуб поезії (<http://www.poetryclub.com.ua>).

В оформленні видання використані патріотичні плакати «Солдати України», автор – Юрій Нерослик, арт-директор журналу «Музеї України», нині – сержант 92-ї бригади Збройних сил України.

Також збірка містить світлини патріотичних демотиваторів авторства Андрія Приймаченка. На кожному постері – українське народне прислів'я, фото із зони АТО та характерна риса українського народу.

Видання присвячене борцям за свободу України.



Герої не вмирають!
Слава Героям України!

Оркестри грають душу крають
Слова –
Чи люди їх запам'ятають?
Слоган «Герої не вмирають!»
Перетворім не в плач, а в Пам'ять.

Роман Лубківський

Моя Батьківщина – Україна

Щоб жила Україна!

Прийшла в нашу хату привожна година,
Хай кожен збагне собі в безлічі справ:
Все мусим зробити, щоб жила Україна,
Щоб ворог підступний її не здолав.

І хай доведеться колись недоїсти,
Чи буде в кімнатах поменше тепла,
Але не дамо ми лихим терористам
Чіплять в нашім небі чужого орла.

Вже час позбуватись солодких ілюзій,
Прийшла до нас правди оголена мить.
Тож викреслімо того з переліку друзів,
Хто словом кривим нашу волю ганьбить.

Не будемо прати чужинські онучі,
Загарбництва ми розпізнали секрет.
Нехай не зупинить вкраїнську рішучість
Російських рекрутів жаркий міномет.

Ми єдністю нашою Матір утішим,
Не біймося схвалених небом щедрот.
Як будуть пани наші прохи бідніші,
Лише стане ближчим їм рідний народ.

В ці дні хай єднає нас думка єдина,
Ми зло в нашім домі долали не раз.
Все треба зробити, щоб жила Україна –
Сприймаймо цей заклик як Божий наказ.

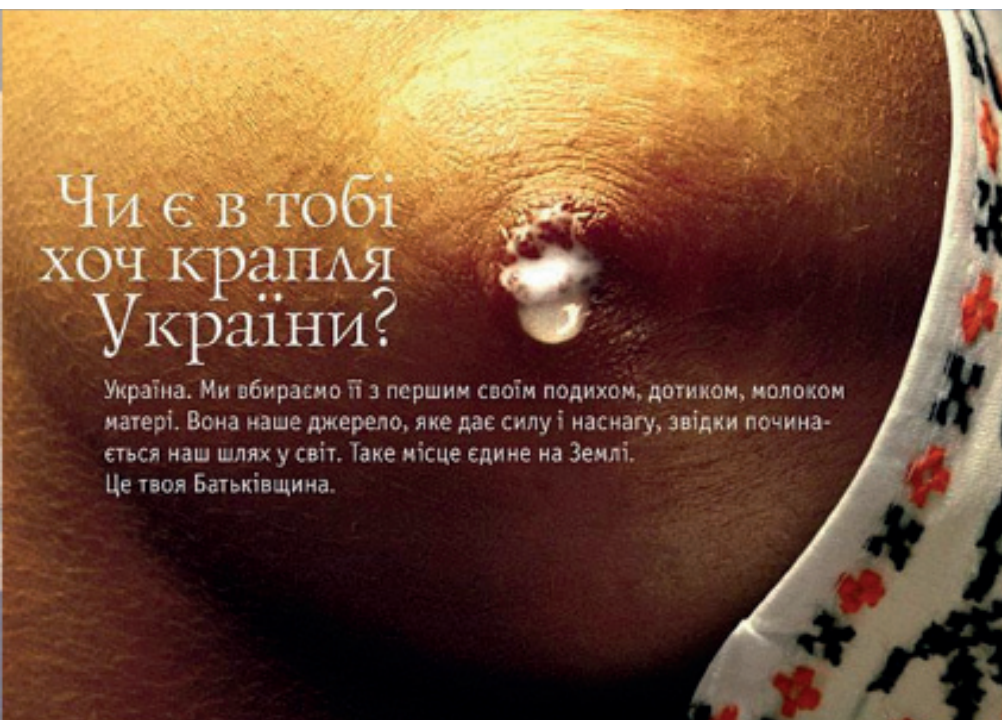
Вадим Крищенко

МОЯ БАТЬКІВЩИНА УКРАЇНА Я - УКРАЇНЕЦЬ І Я ЦИМ ПИШАЮСЯ

До українців

Я запитую в себе, питаю у вас, у людей,
Я питаю в книжок, роззираюсь на кожній сторінці:
Де той рік, де той місяць, той проклятий тиждень і день,
Коли ми, українці, забули, що ми – українці?
І що в нас є душа, повна власних чеснот і щедрот,

І що є у нас дума, яка ще од Байди нам вється,
І що ми на Вкраїні – таки український народ,
А не просто юрба, що у звітах населенням зветься.
І що хміль наш – у пісні, а не у барилах вина,
І що щедрість – в серцях, а не в магазинних віпринах.



Чи є в тобі хоч крапля України?

Україна. Ми вбираємо її з першим своїм подихом, дотиком, молоком матері. Вона наше джерело, яке дає силу і насагу, звідки починається наш шлях у світ. Таке місце єдине на Землі.
Це твоя Батьківщина.

І що є у нас мова, і що українська вона,
Без якої наш край — територія, а не Вкраїна.

Я до себе кажу і до кожного з вас: —Говори!
Говорімо усі, хоч ми й добре навчились мовчати!
Запитаймо у себе: відколи, з якої пори
Почали українці себе у собі забувати?

Запитаймо й про те, як ми дружно дійшли до буття,
У якому свідомості нашій збагнути незмога,
Чом солодшим од меду нам видався чад забуття
Рідних слів, і пісень, і джерел, і стежок від порога?

Українці мої! То вкраїнці ми з вами — чи як?
Чи в «моголах» і вмерти судила нам доля пихата?
Чи в могили й забрати судилось нам наш переляк,
Що розцвів нам у душах смиренністю «меншого брата»?
Українці мої! Як гірчать мені власні слова...
Знаю добре, що й вам вони теж — не солодкі гостинці.
Але мушу казати, бо серце, мов свічка, сплива,
Коли бачу, як люто себе зневажають вкраїнці.

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил.
Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.
Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,
Як не зраджена вами, зневажена вами Вкраїна?..

Віктор Баранов



Я Українка...

Я Українка, і я цим пишаюсь...
Що Україна мапінка, моя земля...
Я мови рідної ніколи не цураюсь...
Тому що в світі кращої не знаю я...
Така квітуча, сильна, неповторна...
Вона у серці кожного із нас...
І від загарбників всіх вільна, непоборна...
І красивішає все з часу в час...
Спокін віків її оспівують в піснях...
З усіх усюд підносять до небес...
Колись Тарас описував в віршах...
Що Україна є країною чудес...
І знають всі напевно на землі...
Що в Україні найпривітніший народ...
Що навіть в самому маленькому селі...
Панує в серці кожного добро...

Яна Бурмістр

Бандерівець я!

Бандерівець я, народився в Чорткові
Вся правда життя – свобода, чи смерть
Нуртує в цомогах* повстанської крові
Наснагу дає та любов, що без меж.

Бандерівець я, народився у Львові,
Життя за свободу і волю віддам,
Пройнявся я пам'яттю рідної крові,
Що від славних батьків передалася нам.





Де твоє коріння?

Україна - це твоя земля, це твоя батьківщина,
не дай себе вирвати з її життя

Бандерівець я, із Івано-Франківська,
Наснагу дає честь і гідність така,
Із радістю йду до вкраїнського війська,
Де праведний дух козаків та героїв УПА.

Бандерівець я, з поколінь я киянин,
Як матері голос, чую голос Землі.
Що знає своїх всіх полетлих героїв,
Від Київських русів до Небесної Сотні синів.

Бандеровец я, родился я в Одессе,
Скажу Вам друзья, в жизни все неспроста,
Не стоить препаться и тайны выкладывать прессе,
Коль душа патриота, как море, чиста и проста.
Бандеровец я, коренной харьковчанин,
Мой выбор сознательн, я пред Отчизной в долгу,
Пусть сунет чечен, иль казак, иль станичник-дончанин,
Достойный оппор дасть за неньку-Вкраїну смогу.

Бандеровец я, из Донбасса, не верите — даром,
Я был на Майдане, под Плине кача...братьев я провожал поутру,
Обида взмывает, и сердце пылает воинственным жаром,
Когда Украине свободной враги навязали ненужную эту войну.
Бандерівці МИ — знають хай зазомбовані всі росіяни,
З країни-ГУЛАГу, у котрій є лідер — пуйло,
Бандерівцем бути — це гідність і честь для достойних,
Країни свободної, що стала за правду й добро.
Бандерівці МИ — бо Вітчизні своїй всеосяжно належим душою,
І де б ми не жили — для нас сподівання і цілі одні,
Як треба, - Ми зможемо всі розписатися кров'ю своєю,
За неньку-Вкраїну і душу і тіло положим свої!

*цогоми (діал.) - жили

Олекса Свіплій

Любіть Україну

Любіть Україну, як сонце, любіть,
як вітер, і прави, і води...
В годину щасливу і в радості мить,
любіть у годину негоди.

Любіть Україну у сні й наяву,
вишневу свою Україну,
красу її, вічно живу і нову,
і мову її солов'їну.

Для нас вона в світі єдина, одна
в просторів солодкому чарі...
Вона у зірках, і у вербах вона,
і в кожному серця ударі,

у квітці, в пташині, в електровогнях,
у пісні у кожній, у думі,
в дитячий усмішці, в дівочих очах
і в стягів багрянному шумі...

Як та купина, що горить — не згора,
живе у стежках, у дібровах,
у зойках гудків, і у хвилях Дніпра,
і в хмарах опих пурпурових,

в грому канонад, що розвіяли в прах
чужинців в зелених мундирах,
в багнетах, що в тьмі пробивали нам шлях
до весен і світлих, і щирих.

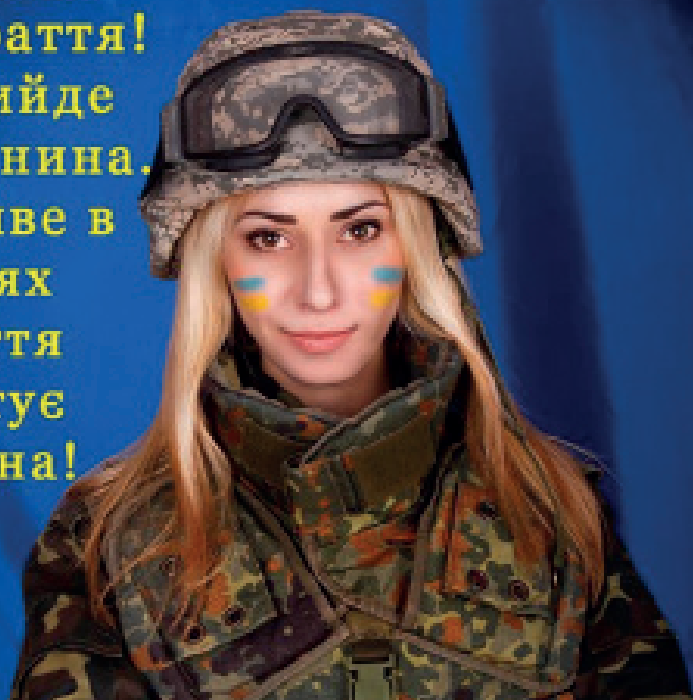
Юначе! Хай буде для неї півий сміх,
і сльози, і все до загину...
Не можна любити народів других,
коли ти не любиш Вкраїну!..

Дівчино! Як небо її голубе,
люби її кожду хвилину.
Коханий любить не захоче тебе,
коли ти не любиш Вкраїну...

Любить у труді, у коханні, у бою,
як пісню, що лине зорею...
Всім серцем любить Україну свою —
і вічні ми будемо з нею.

Володимир Сосюра

**Українці!
Рідні браття!
Ще прийде
весела днина.
Хай живе в
серцях
багаття
І квітує
Україна!**



Україно, п'ю пвої зіниці...

Україно, п'ю пвої зіниці
Голубі й привожні, ніби рань.
Крешуть з них червоні блискавиці
Революцій, бунтів і повстань.

Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо горда і вродлива,
З тебе дивуватися повік.

Ради тебе перли в душі сію,
Ради тебе мислю і творю —
Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю!

Одійдіте, недруги лукаві!
Друзі, зачекайте на путі!
Маю я святе синівське право
З матір'ю побуть на самоті.

Рідко, нене, згадую про тебе,
Дні занадто куці та малі,
Ще не всі чорти втекли на небо,
Ходить їх до біса по землі.

Бачиш: з ними щогодини б'юся,
Чуєш — битви споконвічний грук!
Як же я без друзів обійдуся,
Без лобів їх, без очей і рук?

Україно, ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...
Гримотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права.

Хай палають хмари бурякові,
Хай сичать образи — все одно
Я проллюся крапелькою крові
На твоє священне знамено.

Василь Симоненко



Україні

Коли кризь розпач випнеться надії
І загудуть на віпрі степовім,
Я поді твоїм ім'ям радію
І сумую іменем твоїм.
Коли грозує далеч неокрая
У передгроззі дикім і німім,
Я твоїм ім'ям благословляю,
Проклинаю іменем твоїм.
Коли мечами злоба небо крає
І крушить твою вроду вікову,
Я поді з твоїм ім'ям вмираю
І в твоєму імені живу!

Василь Симоненко



Борітєся –
поборєтє...

Вставай, Вкраїно милая

Вставай, Вкраїно милая
Вставай! Вставай! Вставай!
Із бандою боротися
Вставай за рідний край

Ми разом переможемо!
Це кожен твердо знай
За цвіт своєї НАЦІЇ
Життя своє віддай

На півдні і на півночі
Вставай! Вставай! Вставай!
На Сході і на Заході
борись за рідний край

За волю і свободу нас
І дух наш не зламать
Я закликаю браття вас
На переможний марш.

Микола Мушинський



Іловайський котел

Він тихо говорив й палив багато,
І смупок в погляді, у зморшках все чоло.
Розповідав, як загубив він брата,
А їх у нього триста душ було.

Під Іловайськом, в «коридорі», всіх поклали...
Хто був поранений, доби́ли, мов шмаптя,
Була домовленність, «зелений» їм давали,
А потім кров'ю вмилась матінка-земля.

Так сталося, що він живим зостався,
Хоч уцілів, але попрапив у полон,
Огидно ворог у лице йому сміявся,
Що підло, низько, розстріляли батальон.

Рубцем на серці рана гоїтись не буде,
Вона кривавитиме довго, все життя,
Він Іловайськ та побратимів не забуде,
Вони ніколи не підуть у небуття...
Ми також мусимо героїв пам'ятати,
Бо то рубець на тілі нашої землі,
Бо наші воїни пішли нас захищати,
Та найцініше віддали — життя свої.

Світлана Олександрова

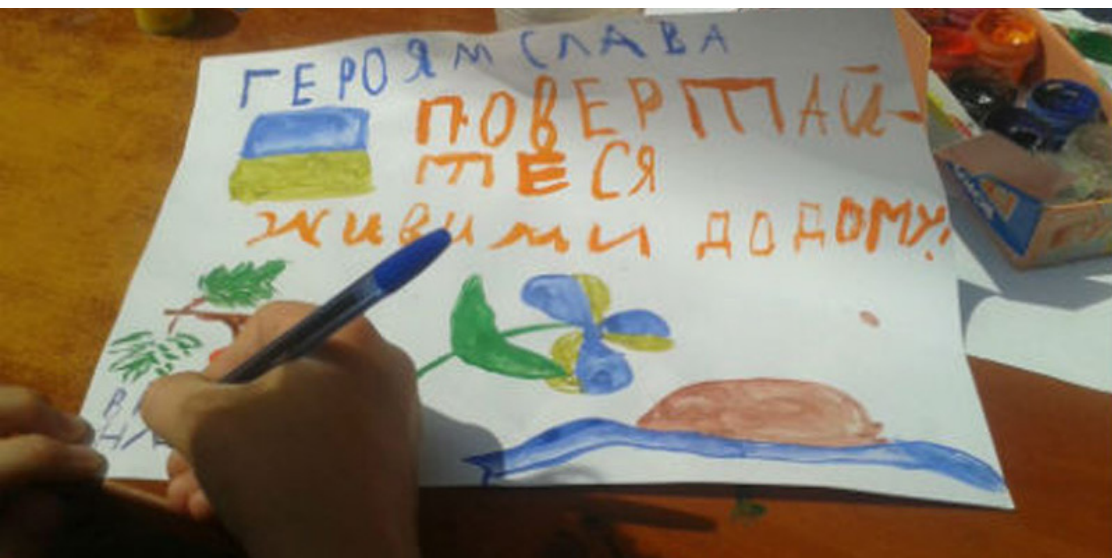
Під Іловайськом їх лягло за сто...
Підступний ворог чи, можливо, — зрада.
Чиновник їх зачислить до АТО.
І в тому знову буде напівправда.

Лишились у жалобі матері,
Дружини й діти — кинуті на долю.
Чому ти, Боже, їх не убери,
Нових борців за України волю?!

І хтось зна, скільки буде ще смертей,
І де та нить, що я її приємлю, —
Єднає покоління, як Антей
Тримає нашу Богом дану землю.

Ми всі життям завдячуєм героям —
Далеким, близьким і в новітній час,
Які своєю праведною кров'ю
Від всіх незгод оберігають нас.

Микола Ткач



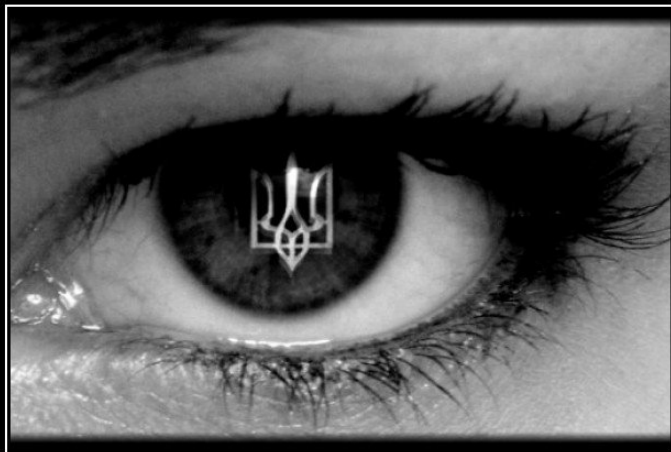
Ми лежали на вогкому дні
Нас їли наші могили
Ти крізь ніч озивалась мені
Говорила мені «милий».

Ми довго сиділи в землі
Ми впрапили очі
Ми спали на бипому склі
Вічного дня як ночі.

Ми вийшли зі своїх могил
Ми розправили крила (плечі)
Ми попужним помахом крил
Залишили свої могили (повертаємось в гнізда лелечі).

Ми вийшли зі своїх темниць
Ми хочемо сонця і волі
Ми кажемо вам усім:
Доволі доволі доволі!

Борис Гуменюк



Україна
будь з нею, пишайся нею

Кіборги

Ця війна змінила багатьох,
Ця війна змінила Україну.
Кіборги. Донецьк. Аеропорт,
Що перетворився на руїну.

Трупний запах, порох і вогонь,
Смерть приносять гради, міни, танки.
Піп із чорних, випалених скронь...
Глина, гільзи, попіл і уламки...

Та стоять: Дев'ятий, Ворон, Гном,
Абрикос, Богема, Маршал, Цезарь...
А над ними — небо полотном,
А у них життя на вістрі леза.

То чиїсь батьки, брати, сини
З Харкова, і з Києва, зі Львова.
Шахтарі, таксистки... В час війни
Кіборгами стали тимчасово.

Каска, бронник, берці, автомат,
Друг надійний, що прикриє спину.
Доброволець, патріот, солдат,
Наш Герой і гордість України!

Наталя Мазур

Немає слів, але є віра...

A woman with a flower crown holds a lit candle, with tears on her face. The candle's wax is dripping down her hands.

Боже, спаси Україну!

Я цього не бачив....

Цей списаний аркуш з кишені пораненого бійця – можливо,
його перша літературна спроба, можливо, у майбутньому
великого поета - розірвав мені душу. То нехай і вам розірве.

Ми лежали в холодній землі
Ми сто років сиділи у схроні
Я пропав би в цій повній імлі
Якби не твої долоні.

Ми забули свої голоси
Ми ставали схожі на тишу
Я що ночі у бога просив
Щоб мене не залишив.

Ми були глухі і німі
Якби не твої губи
Які у цій повній пітьмі
Шепотіли мені «любий».

Я дивився в очі землі
В її чорне люстерце
Я вже бачив там свою смерть
Якби не твоє серце.

Як добре те, що смерті не боюсь я...

Як добре те, що смерті не боюсь я
і не питаю, чи тяжкий мій хрест.
Що вам, богове, низько не клонюся
в передчутті недовідомих верств.

Що жив-любив і не набрався скверни,
ненависті, прокльону, каяття.
Народе мій, до тебе я ще верну,
і в смерті обернуся до життя
своїм спражденим і незлим обличчям,
як син, тобі доземно поклонюсь
і чесно гляну в чесні твої вічі,
і чесними сльозами обіллюсь.

Так хочеться пожити хоч годинку,
коли моя розів'ється біда.
Хай прийдуть в гості Леся Українка,
Франко, Шевченко і Сковорода.
Та вже! Мовчи! Заблуканий у пущі,
уже не ремствуй, позирай у гліб,
у суще, що розпукнеться в грядущє
і ружею завітне коло шиб.

Василь Стус



Україна –
не Росія

Україна 2014

...Ніколи ти ще не була Отак розпущена.
Хоча душа твоя жила З уламків зрощена.

Хоч ранам загубила лік, На скронях паморозь.
Ніколи за увесь свій вік Ти так не каялась.

Хоч зраду бачила не раз, Ніж гріла спиною,
Але зуміла, піднялась І стала вільною.

Чому сьогодні ти гориш, Розп'ята нечистю?
Бо помилки все ті, все ті ж – Довіра нехристю.

...Ніколи ти ще не була Настільки зібрана.
Столичні злато-купола Всміхались віддано.
Що не зробити фронтові Вожді і світочі,
Зробила кров на мостовій Та вовк із півночі.

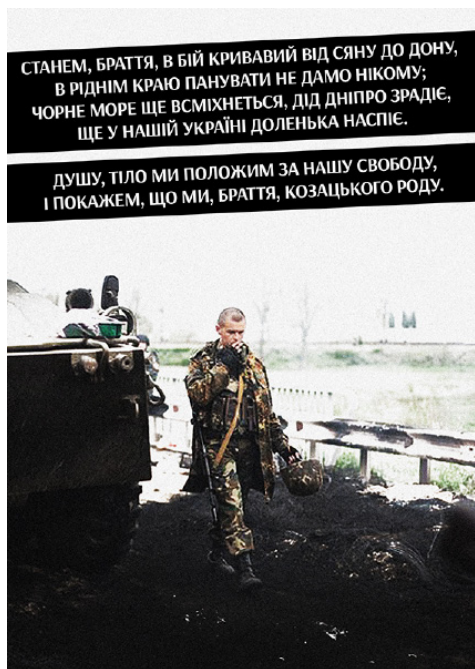
Тебе душили що є сил – Із люптю, впертістю. Ч
им більший тиск – тим більше крил, І більше єдності.
Ти ще в руїнах, ще слабка, Ще бачиш привиди.
Але усе в твоїх руках, Все, щоб розквітнути.

Ю. Калашник

Вірш про війну на Сході

На землі нашій йде війна –
Гори зброї та ріки крові.
Ви скажіть, в чому наша вина?
Звідки ненависть ця нездорова?

Кожен ранок із залпом гармат –
Так країна свій день починає.
Що нам користі з ваших порад
Коли хтось свого сина ховає?



Винні кари уникнули знов –
Значить знов серед нас будуть втрапи.
Скільки ще має литися кров
Аби нас припинили вбивати?

Ви, напевно, не знаєте нас.
Зовсім ми не слабкі, ви – не сильні.
Повертається все. Прийде час –
Як ніколи ми будемо вільні!

Ми повернемо все, як було,
На могилах героїв заплачем.
Дуже страшно – побачити зло,
Та страшніше лишитись незрячим...

Наталія Ковтун

Мені болять

Мені болять, мені забракло слів.
Язик не повертається сказати «брате».
Хіба ти брат, що так вчинив?
Ввірвався і вбиваєш мою маму..
Мій відчай душить і пече
І сльози запеклися на обличчі,
І нікому підставити плече,
А ворог дивиться у вічі.
Цей хижий погляд,
Ці криваві руки..
Ти вбив останній добрий спогад,
Ти з пристрасстю готуєш мені муки..
Немає жалю, співчуття..
Але і я не можу це терпіти.
Запізно вже для каяття.
Я переможу, а ти будеш гнити!



Верните нам наше небо

Верните нам наше небо,
верните нам наш покой!
Зачем вы пришли, соседи?
Зачем вы пришли с войной?
Мы с вами детей крестили
и пили на брудершафт...
Зачем вы нас оцепили
колонной своих солдат?
Нам много досталось боли —
хороним своих сыновей.
Мы видели много горя,
мы стали еще сильнее.
Мы выстоим — у нас Воля,
ее не возьмет автомат.
Мы вам не сдадимся без боя,
все церкви пусть бьют набат.
Мы видели смерть, ребята,
ей смело смотрели в глаза.
Не надо войны, не надо...
Потом не вернешь назад.

Анастасия Дмитрук

Никогда мы не будем братьями

Никогда мы не будем братьями
ни по родине, ни по матери.
Духа нет у вас быть свободными —
нам не стать с вами даже сводными.

Вы себя окрестили «старшими» —
нам бы младшими, да не вашими.
Вас так много, а, жаль, безликие.
Вы огромные, мы — великие.

А вы жмете... вы всё маетесь,
своей завистью вы подавитесь.
Воля — слово вам незнакомое,
вы все с детства в цепи закованы.

У вас дома «молчанье — золото»,
а у нас жгут коктейли Молотова,
да, у нас в сердце кровь горячая,
что ж вы нам за «родня» незрячая?

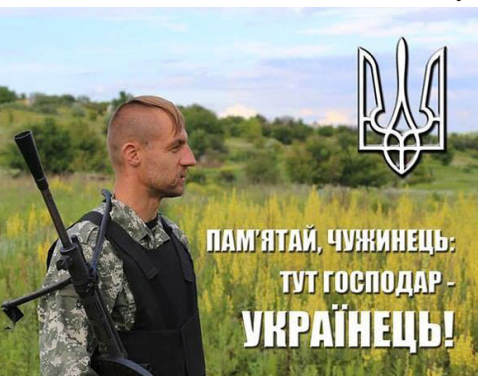
А у нас всех глаза беспрашные,
без оружия мы опасные.

Повзрослели и стали смелыми
все у снайперов под прицелами.

Нас каты на колени ставили —
мы востали и всё исправили.
И зря прячутся крысы, молятся —
они кровью своей уюются.

Вам шлют новые указания —
а у нас тут огни восстания.
У вас Царь, у нас — Демократия.
Никогда мы не будем братьями.

Анастасия Дмитрук





І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син і буде мати,
І будуть люди на землі

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

МРІЄМО!

Повертайтесь
живими додому

Для тебе...

А я вірю — ти будеш жити...
а я вірю — повернешся скоро...
нам ще скільки преба зробити...
Нам би сил пережити цей морок...
В нас ще стільки не стріпих світанків,
в нас ще стільки не прожитих днів,
Ти ще маєш доньку вінчати...
я ж тобі обіцяла синів!
Нам ще вдвох сивиною укритими,
внуків бавити, в гості чекати...
Ми життя відкладали на потім...
якби ж тоді знали, якби тоді знали...
А ти знаєш, так серце зжалось,
Я тепер не живу, не сміюсь я,
Мені тільки молитись зосталось,
щохвилини за тебе молюся.
Я так скучила за тобою,
за тихим теплом очей,
Мое серце німіє від болю,
я не спала жодну з ночей...
Так далеко від тебе зараз,
та ти знай завжди поруч я .
І хоч тіло мое туп зосталось,
біля тебе Душа моя.
Я благаю, живим зостанься,
я благаю почуй мене,
Я чекатиму...повертайся,
Ти мій Світ, Ти Життя моє...

Світлана Холодна

Повертайся, будь ласка, живим...

Повертайся, будь ласка, живим.
Я прошу не багато, й не мало.
Кожен вечір молюсь всім святим
Щоб нещастя тебе не спіткало.
Щоби Янгол закрити від біди,
Над тобою розправивши крила,
І щоб куля лихої орди
Не побачила, не зачепила.
Ясним ранком, та днем дощовим,
Я шепочу у синє небо:
Повертайся, будь ласка живим,
Батьківщина чекає на тебе.

Світлана Олександрова





«Повертайтесь живими, сини...»

Повертайтесь живими, сини,
Повертайтесь, країна чекає.
Повертайтесь додому, не в сні.
Хай Господь вас оберігає.
Не дозвольте своїм матерям
Посивіти на свіжій могилі.
Повертайтесь на зло всім смертям,
Повертайтесь у шані і силі.
Дух козацький, незламна віра -
Найміцніша у світі зброя.
Ваша мужність - наша надія,
Ваша доля - слава героя!
Повертайтесь і обійміть.
Тих, кого ви від зла захищали.
Їм обіймами сльози утріпть.
Вони вірили, знали, чекали..
Повертайтесь живими, сини!

Андрій Скіф

Расскажу тебе о любви

Расскажу тебе о любви,
как я жду тебя... Не сломайся.
Вокруг выстрелы, всё в крови —
только... ты со мной не прощайся.
Я молюсь за тебя, герой —
моя вера щитом закроет,
ушли ангелы с тобой в бой —
пуля сердце твое не пронет.
Я люблю тебя, я — твоя.
Нам одна на двоих награда.
Не жалею для врагов огня,
не жалею этим зверям ада.
Я тебя не отдам войне,
не отдам тебя подлым гадам.
Ты вернешься живым ко мне —
нам так мало для счастья надо.
Расскажу тебе о любви...
От войны уже все устали,
мы все крепче калёной стали.
Говори со мной о любви...

Анастасия Дмитрук

Ніхто
не забутий



Слово убитого солдата

Я — солдат. Я загинув, поліг на війні,
Бо покликала нас Україна — вперед!
Двадцяти чотирьох не було ще мені,
Коли куля пробила мій бронешит.

Вкоротив мені віку російський свинець,
Ворог цілив у друга, а в мене попав.
Скільки доль молодих і гарячих сердець
Відійшло в небеса — в канонаді заграв.

У бою смерть жорстока не всіх обмине.
Я собою закryw шлях до злих лихоліть.
Голос мій здалини просить тільки одне:
Ви мапусі коханій сльозу обіпріть.

Все, що міг, я віддавав, не сховавшись для втіх.
Не клянуп я нікого, що доля така.
Я жалкую лише, що у світі не зміг
Залишити на спомин вам доньку чи синка.

Щоб дитятко зростало, як той ясенюк,
На землі, котре встиг я колись захистити.
Може, інша донька, може, інший синюк
Пригадає отих, хто в землі вже лежить.

Хай Україна живе — це мені головне.
Хай не знає вона більше кривди і зрад.
А висока зоря хай тепло осяйне
Прикладає туди, де спить вічно солдат...

Вадим Крищенко



Війна

Чому ти плачеш, душенько тендітна?

Чому ти, Україно, у сльозах?

Чом сива стала небосинь блакитна?

Чому від суму не співає ппак?

Від горя плачу я , від пуги і від болю,

За тих в сльозах, що згинули в боях.

Що матір запулили ви собою,

Долаючи нестерпний біль і страх.

Печаль і сльози розривають груди,

Як гинуть мої дочки і сини.

Якби ви тільки знали, добрі люди,

Як я спомилась від проклятої війни!

Нелюдський біль як тіло мое крають,

Як душу мою хочуть розірвати.

Та вороги мене не подолають,

Бо встали матір діти захищати.

Я випру сльози, залікую рани,

І прийде мир і спокій в наші хапи,

І розіб'ються вщент ворожі плани,

Героїв буду вічно пам'ятати!

Т. Семенченко

Я бачив Смерть. І відчував ті кроки.
Вона дивилась в мої очі, в саму глиб.
А я хлопчина, лиш дев'ятнадцять років.
Моє життя — лише єдина мить.
А що я мав? Скажіть, а що я мав на світі?
А що я бачив? А що я відчував?
Мені на груди зараз несуть квіти,
які я за життя своє не мав.
А я не мав нічого, знаєш, Боже!
Не мав я сина, дерева свого.
Не будував домівку теплу й гожу!
А в мене, Боже, нічого не було!
І люди не згадають мене, знаю, —
такі, як я, — сотнями лежать.
А всі кричать: «Герої не вмирають!»
І через роки не зможуть нас згадать.
Вони не знають, як ми ділили шматок хліба
на десятьох. На десятьох осіб.
Одну цигарку на десятьох курили.
Одним життям на десятьох жили.
Вони не знають, як день у день ми помирали;
як в бої кидались не людьми — звірьми.
А що ми, Боже, бачили? А що ми мали,
окрім цієї клятої Війни?!

Я жити починав. Я починав лиш ЖИТИ!
Ломився в двері, оббивав пороги...
І ось мені на груди несуть квіти.
А я хлопчина, лиш дев'ятнадцять років.

Піднімись козаче! Помирай рано!
Знаю неможливо, бо смертельна рана,
Та тебе чекає вся твоя родина,
За тобою плаче ненька Україна.

Піднімайся чуєш! Доки серце б'ється!
Рана нестерпима. Це тобі здається!
Не здавайся друже! Не втрачай надії.
Доки кров гаряча твое серце гріє.

Ти повинен жити! Жити та радіти,
Бо тебе чекають дружина та діти.
Піднімись козаче хай ворог здригнеться!
Хай відчує силу яка не здається!
Піднімайся друже, бо час не спинити!
Бо тобі, козаче, є для кого жити!
Є для кого жити, є чому радіти
Бо тебе чекають дружина та діти!

Володимир Чоботарь



Без імен

Нам невідомі всіх їх імена,
Хто їх чекає, хто за ними плаче,
Де їхній дім, як їм болять війна,
Яке в них серце — щире чи терпляче.
Як страшно їм, коли усе горить,
Коли руїни, смерть перед очима,
І як в бою важлива кожна мить,
Які в них білі крила за плечима.
Нам невідомі мрії й здобуття,
Всі їхні рани, всі слова прощання,
Вони — солдати, що кладуть життя,
Заради нас і мирного світання.
І без імен помолимося за них,
За трошки вдачі світлої, простої.
В час зрад страшних і втрап таких
гірких,
І без імен вони для нас герої.

Вікторія Невідомська



Вірш про Героїв

Кордони не спиняють польоту могутнього слова
Хто серцем могутній ні куля ні шабля не вб'є
За нас Батьківщина і рідна нескорена мова
Не треба чужого але й не відпустим своє.

За рідну домівку поклали життя вірні діти,
герої, що завжди залишаються в наших серцях,
за землю, за матір зробили, що мали зробити,
герої не гинуть, герої живуть у піснях.

Дмитро Славич





Слава Україні! Героям Слава!

Слава Україні! Героям Слава!
Ми поповняєм Гвардійській лави!
Плечима в плечі, душі і серця,
будемо стояти ми до кінця!

за наші села, за наші міста,
за гордість сина, дружини вуста,
ваптруємось браття всі за одного,
щоб страху в очах
не було в нікого

Слава Україні! Героям Слава!
Ми поповняєм Гвардійській лави!
Плечима в плечі, душі і серця,
будемо стояти ми до кінця!



Сыну

Моя кровинка, я горжусь тобой
В тылу не ждал огонь заградотряда
Ты мог уйти. Ты принял этот бой,
Хотя свистели роем пули рядом.
Когда на землю падали друзья
— С фанерками нельзя в такую драку! —
Казалось — даже выстоять нельзя,
Вы поднялись и Вы пошли в атаку
Я б так не смог. Немногие б смогли.
Склоняюсь к дорогому изголовью.
Вы гордость, совесть, честь своей земли,
И землю эту Вы полили кровью
Прости, я снова плачу, мой герой.
Ты принял не спонтанное решение.
Как ты мне нужен здесь, сейчас, живой
Я ненавижу жертвоприношений.

Пам'ятай

Коли Україна за право життя
З капами боролась, жила і вмирала,
І ждала, хотіла лише співчуття,
Європа мовчала.

Коли Україна криваві жнива
Зібравши для ката, сама умирала
І з голоду навіть згубила слова,
Європа мовчала.

Коли Україна життя прокляла
І ціла могилою стала,
Як сльози котились і в демона зла,
Європа мовчала.

Олександр Олесь

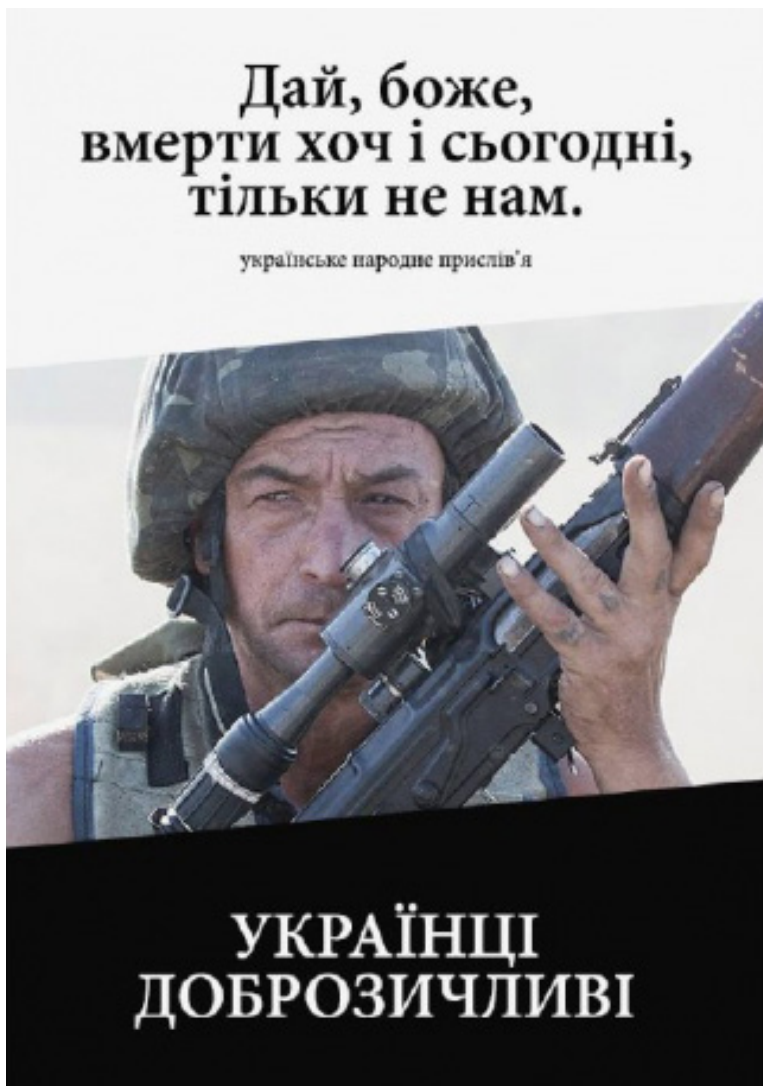
Ніхто не забутий

Ніхто не забутий.
На полі ніхто не згорів:
Солдатські портрети
На вишитих крилах пливуть...
І доки є пам'ять в людей,
І живуть матері,
Допоти й сини, що спіткнулись об кулі,
Живі!

Борис Олійник

Додатки

Патріотичні демотиватори Андрія Приймаченка



**Вояка воює,
а жінка з дітьми горює.**

українське народне прислів'я



**УКРАЇНЦІ
ТОЛЕРАНТНІ**

**Є гріх, та соромно
попові сказати.**

українське народне прислів'я



**УКРАЇНЦІ
БОГООБРАЗНІ**

Київський національний університет культури і мистецтв

Наукова бібліотека

Кафедра видавничої справи і мережевих видань

Борись в ім'я честі

Збірка патріотичної поезії

Укладач Олена Скаченко

Дизайн і верстка Олексій Ситник

Відповідальний за випуск Юрій Горбань